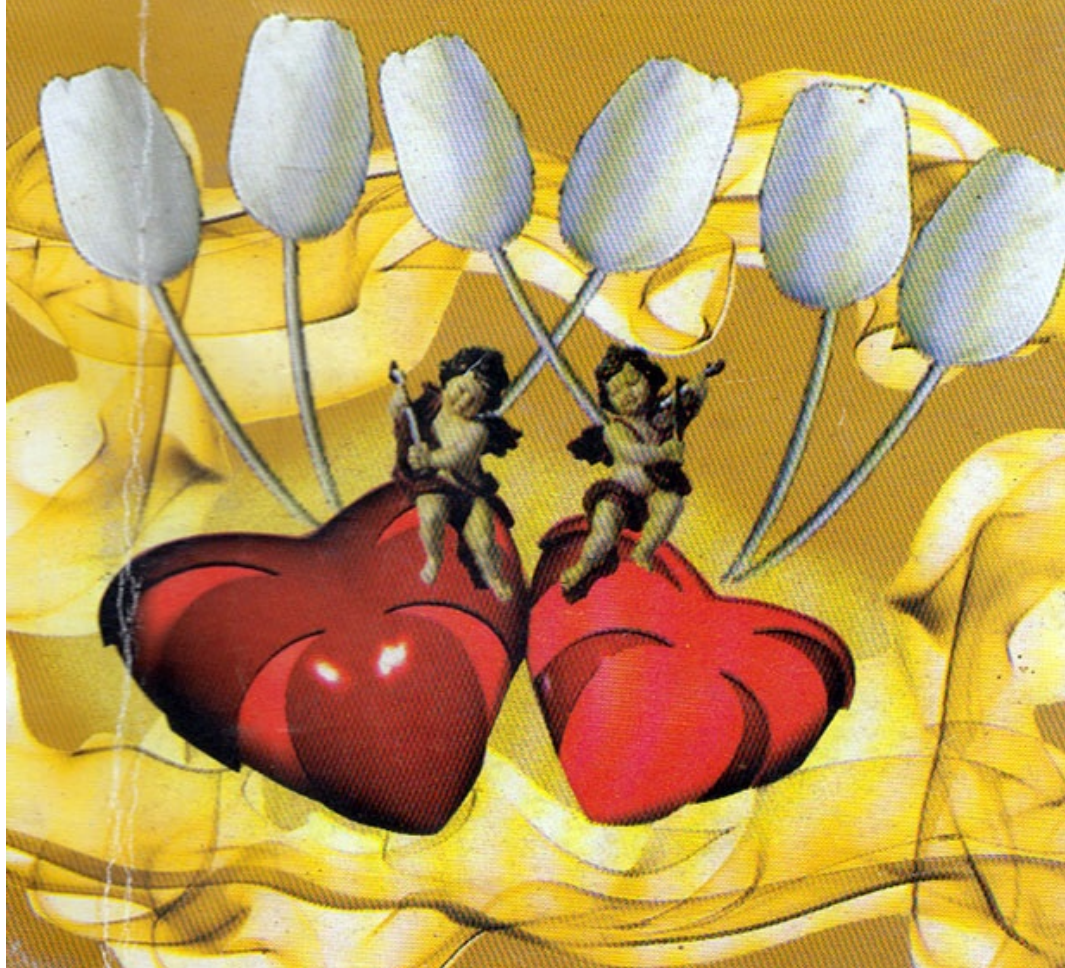

ပန်းသိမ့်

ရွှေညီမလေး

သစ်ပင်တစ်ပင်လို
နှလုံးသားမှာ
လာရောက် ယှက်နှယ်
မြိန်ဖြူ ရစ်ဝင်နေသော
‘အချစ်’ ကို
ကိုယ် လက်မခံချင်လို့ မရပါ။
အဲဒီ အချစ်ကို
ဆွဲနှုတ်ဖယ်ရှားပစ်ခဲ့လျှင်
ကိုယ့်နှလုံးသားလည်း
ရဲ့စရာမရှိအောင်
စုတ်ပြိတ်ပျက်စီးသွားလိမ့်မည်။

မင်းထူးစံ

အထင်မသေးမိလျှင်

မြိတ်နိုးခြင်း သေဆုံးသွားလိမ့်မည်။

သို့ကြောင့်

ကိုယ်မြိတ်နိုးသော

ယောကျာ်းတစ်ယောက်ကို

ဘယ်တော့မှ အထင်မသေးချင်။

တစ်သက်လုံး အထင်မသေးချင်။

ကိုယ်အထင်သေးအောင်

သူ ... မလုပ်မိပါစေနှင့်။

ရွှေညီမလေး

လေချွန်သံစူးစူးကြောင့် ‘ရွှေညီမလေး’၏ ခေါင်းလေး ဆတ်ခနဲဖြစ်ကာ
ခြံဝင်းအပြင်ဆီလှမ်း ကြည့်မိ၏ ။

‘မင်းထူးစံ’ ခြံရှေ့ လမ်းမပေါ် ရောက်နေပါပြီ။ ရွှေညီမလေးကြားအောင်
အချက်ပေးလေချွန် လိုက်တာ။

ဖျတ်ခနဲမတ်တပ်ရပ်ကာ ပြတင်းပေါက်ရှိရာလျှောက်သွားပြီး
မြင်လိုမြင်ငြားဝှေ့ရှာကြည့်မိ ပါသည်။ မြင်လျှင် ‘ခဏစောင့်ကွာ’ဟု
လက်ပြထားမလိုပါ။

အိမ်ကအထွက် မလွယ်ဘူးဆိုတာသိပါလျက်နှင့်စောစောစီးစီး အိမ်ရှေ့

လေလာချွန်နေ သည်။ မေမေ မကြိုက်တာသူငယ်ချင်းအားလုံး သိသည်။
တင်းကြပ်သော စည်းကမ်းအောက်မှာ နေရတာ လည်း သိသည်။

ပြတင်းပေါက်ကနေလှမ်းဖွေရှာပေမယ့် ဘာမှမတွေ့၊ မင်းထူးစံ၏
အရိပ်အယောင်ပင် မမြင်။

စူးခနဲ လေချွန်သံတစ်ချက် ကြားရပြန်သည်။

ပြဿနာပဲ။

အိမ်က ချက်ချင်းထွက်လို့ရတာ မဟုတ်။

လာခေါ်မှန်းသိလျှင် မေမေကလုံးဝပေးသွားမှာ မဟုတ်ပါ။
အခုမှအိပ်ရာနိုးတာမို့ မျက်နှာ ပင်မသစ်ရသေးပါ။ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။

ရွှေညီမလေး အပေါ်ထပ်ကနေ ဆင်းလာ၏ ။

အချက်ပေးလေချွန်သံကို သူငယ်ချင်းအားလုံး သိသည်။

သဘောပေါက်သည်။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အဲဒီ လို
ဆက်သွယ်ခေါ်နေကြပါ။

လှေခါးကဆင်းလာသောအခါ မေမေ့ကိုစည့်ခန်းမှာ တွေ့၏ ။ မေမေက
လှလှပပပြင်ဆင်ပြီး ကော်ဖီသောက်နေပြီ။ ဈေးသွားဖို့ အဆင်သင့်။

“ဟော ... သားလေးနိုးပြီလား။ မျက်နှာသွားသစ်တော့လေ၊ သား မေမေ
စောင့်နေတာကြာ ပြီ”ဟု ကြီးလုံးတင်က ပြောပါသည်။

မေမေက တစ်ချက်သာလှမ်းကြည့်ပြီး စကားမဆို၊ ရွှေညီမလေးက
မျက်နှာမသစ်သေးဘဲ လှေခါးထစ်မှာထိုင်ချလိုက်၏ ။ ထပ်တစ်ခါ
လေချွန်သံစူးခနဲထွက်မလာခင် မင်းထူးစံကိုသွားတွေ့ရ မည်။ မျက်နှာသစ်ဖို့၊
ကော်ဖီသောက်ဖို့က နောက်မှ။

မေမေက သူ့ကိုမသိမသာ အကဲခတ်ပြီး ...

“ရွှေညီ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်တွေ မေမေ မကြိုက်ဘူးနော်။

အပေါင်းအသင်းများတာလည်း မ ကြိုက်ဘူး”ဟု သတိပေးစကားဆို၏ ။

ရွှေညီမလေးကယောက်ျားဆံပင်ပုံကို လက်နှင့်သပ်ကာပြန်မပြော
နားမထောင်နေလိုက်၏ ။

တစ်ခါတလေ ရွှေညီမလေးပုံစံက ပေတိပေကတ်နှင့်အေးစက်စက်
နိုင်လှသည်။ ခေါင်းမာ သလို သွေးအေးသလိုလို။

“အိမ်ပြောင်းတယ်ဆိုတာ လွယ်တာမဟုတ်ဘူး။ ခဏခဏ
အိမ်ပြောင်းချင်ဘူး”

ရွှေညီမလေးက ဝုန်းခနဲ မတ်တပ်ရပ်ပြီး ထမင်းစားခန်းကိုဖြတ်ကာ
ဧည့်ခန်းကိုထွက်လာခဲ့ ၏ ။

မေမေ့စကားတွေက အပ်ကြောင်းထပ်နေပါပြီ။ ရိုးနေပါပြီ။ ရွှေညီမလေး
သိပြီးသားတွေပါ။

“ခဏကြာရင် မေမေဈေးသွားမယ်။ ထမင်းဟင်းကျက်ရင်
ထမင်းချိုင့်ယူပြီး လိုက်လာခဲ့ ကြားလား”

နေ့စဉ် နေ့တိုင်းကိစ္စ။ သိပြီးသားကို ထပ်မှာနေ၏ ။ ရွှေညီမလေးက
ဧည့်ခန်းထဲရောက်တော့ မေမေ့ကိုအသာကလေး ခိုးကြည့်သည်။ မေမေက
ကျောပေးထားသည်။ တယ်လီဖုန်းရှိရာကို လှမ်း မမြင်ရပါ။

ရွှေညီမလေးက မင်းထူးစံဆီ ဖုန်းဆက်၏ ။ သူ့မှာက
ဟန်းဖုန်းရှိသည်လေ။

ဖုန်းမဆက်လျှင်ထပ်တလဲလဲ လေချွန်ခေါ်နေမှာ။ ထွက်မလာမချင်း။

အိမ်ကိုဖုန်းဆက်ဖို့တော့ သူ ကြောက်သည်။ မေမေပဲ ဖုန်းကိုင်မှာ။

ဆူဟောက်ပစ်မှာ။

“ဟိတ် ... ရွှေညီ။ မင်း ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ထွက်လာခဲ့လေကွာ။ ငါ ဒီမှာ မင်းကိုစောင့်နေ တာကြာလှပြီကွ။ မင်း တော်တော်ကြာတဲ့ကောင်”

“ဟာ ... ထွက်လာလို့ မရသေးဘူးကွ”

“ဘာလို့လဲ”

“My Mother ... မားသားကြီး ဈေးမသွားသေးဘူး”

“ဟာ ... လုပ်ပြန်ပြီ။ ငါ မင်းကို မေးစရာရှိတယ်ကွ”

“မေး ... ဘာလဲ”

“လွှက်ရည်ဆိုင်ရောက်မှ မေးမှာပေါ့ကွ။ မင်းရအောင် ထွက်လာခဲ့”

“လာမယ်၊ မင်းခဏစောင့်၊ လေချွန်မနေနဲ့”

“မင်း မကြားဘူးထင်လို့ကွ”

“ မကြားဘဲနေမလား၊ တစ်လမ်းလုံးကြားတယ်”

မင်းထူးစံက ရယ်နေ၏ ။

“ငါ မင်းကို အရေးတကြီးမေးစရာရှိလို့ ထွက်လာခဲ့တာကွ။

ဟိုကောင်တွေတောင် မပါဘူး။ ငါ တစ်ယောက်တည်း”

“အေးပါ ... ငါမျက်နှာသစ် ကော်ဖီသောက်ပြီး ထွက်လာခဲ့မယ်”

ရွှေညီမလေးက ဖုန်းချလိုက်၏ ။

“သား ... ဖုန်းပြောနေတာလား”

မေမေက လှမ်းမေးသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး”

စောစောစီးစီး ညာမိပါ၏။

“ဟိုဟိုဒီဒီ လျှောက်သွားမယ်မစဉ်းစားနဲ့။ အိမ်မှာနေ၊ ပျင်းရင်
စာအုပ်ဖတ်၊ ထမင်းဟင်း ကျက်တာနဲ့ထွက်လာခဲ့ ကြားလား”

“ဟုတ်”

မေမေက သူဖြစ်ချင်တာပဲ ပြောသည်။

ရွှေညီမလေးကအပေါ်ပြန်တက်ကာ ရေချိုးမျက်နှာသစ်ကာ
အပေါ်ထပ်မှာပဲလုပ်တော့မည်။

“ဆံပင်ရှည်နေပြီ၊ နေ့ခင်း မေမေအားရင် သွားညှပ်ရအောင်”

မေမေကလှေခါးတက်သွားသော ရွှေညီမလေးကို
လှမ်းကြည့်ကာဆိုပါသည်။

သည်ဆံပင် ရှည်သလား၊ သည်လောက် တိုကပ်နေတာ။
နည်းနည်းလေးမှ မရှည်။

သည်ထက်တိုရင် ကတုံးဖြစ်ဖို့ပဲရှိတာ။ တကယ်ဆို
ရွှေညီမလေးကဆံပင် အရမ်းမြတ်နိုး သည်။ ဆံပင်ရှည်ကြီး ထားချင်ပါသည်။

ဆံပင်ရှည်ရှည်ကောင်မလေးတွေမြင်တိုင်း ငေးမောခင်မင်မိပါသည်။
သည်တစ်သက်ဆံပင် ရှည်ရှည်တွေကိုထားရှိ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရပါမလား။

ရွှေညီမလေး သေသေချာချာ သိသည်။

မေမေ့အတွက်တော့ ရွှေညီမလေးကတွဲလောင်းဆွဲထားသော
သဲအိတ်တစ်လုံးပါပဲ။

မေမေ့နာကြည်းခါးသီးမှု ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်အားလုံး
ဒေါသအားလုံးပြေပျောက်ဖို့သက်သက်။

ရွှေညီမလေးကိုလိုချင်သလို ပုံသွင်းခြင်းအားဖြင့်

မေမေဝေဒနာတွေသက်သာသွားစေချင်ပါ သည်။

မေမေကြိုက်သလောက် ထိုးလိုက်ပါ။

မေမေဝေဒနာတွေလျော့ပါးသွားမယ်ဆိုလျှင်သဲအိတ် တစ်လုံးလိုမည်မည်။
ခံယူပါမည်။

ရွှေညီမလေးက မှန်ရှေ့မှာ သွားတိုက်သည်။ မျက်နှာသစ်သည်။

ရေချိုးဖို့ပြင်သည်။

ရေချိုးခန်းထဲရောက်တော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသနားမိသည်။

ဝမ်းနည်းမိသည်။အားငယ်မိသည်။

အားလုံးက ရွှေညီမလေးကိုယောက်ျားလေး ထင်ထားကြတာ။

မေမေကအစ‘သား...ရွှေညီ’ ခေါ်တတ်တာ။ မေမေက

ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်လိုထားခဲ့ပေမယ့် ရွှေညီမလေးစိတ်ကသိပ်

ပျော့ပျောင်းနူးညံ့သည်။

“ငါ ... မိန်းကလေးပါလား”ဆိုတာကို ဘယ်လိုမေ့ထားနိုင်မှာလဲ။

မေမေဆန္ဒကို မလွန်ဆန် နိုင်တာရယ်။ မလွန်ဆန်ရက်တာရယ်ကြောင့်

သည်လိုနေရပေမယ့်ရွှေညီမလေး မကြိုက်ပါ။

ယောက်ျားလေးလိုနေတော့ ယောက်ျားလေးသူငယ်ချင်းတွေပဲရှိပါသည်။

မင်းထူးစံကသည် လမ်းထဲပြောင်းလာမှခင်သော သူငယ်ချင်းအသစ်တစ်ယောက်။

သူက ခင်ဖို့ကောင်းသည်။ ဖော်ရွေ သောစိတ်ဓာတ်နှင့် ပွင့်လင်းရိုးသားသည်။

ရွှေညီမလေးကိုလည်း ‘ရွှေညီ’ဟုတဖွဖွခေါ်ကာ

ယောက်ျားလေးပဲထင်နေသည်။

ရေချိုး အဝတ်အစားလဲပြီးအောက်ဆင်းကာ ကော်ဖီသောက်သည်။

မေမေဈေးသွားပြီမို့ ရွှေညီမလေး လွတ်လပ်သွား၏။

ကြီးလုံးတင် ...

“ကျွန်တော် အပြင်ခဏသွားမယ်” ဟုဆိုကာ ထွက်လာခဲ့၏။

“တော်ကြာဆို ထမင်းဟင်းကျက်ပြီနော်... မကြာနဲ့ဦး၊

ထမင်းချိုင့်နောက်ကျလို့ သားမေမေ ဖုန်းဆက်လာဦးမယ်”ဟု သတိပေး၏။

“ဟုတ်ကဲ့... အခု ပြန်လာမယ်”

ရွှေညီမလေးက ခြံထဲဆင်းလာခဲ့၏။ လမ်းထိပ်လျှောက်တော့
လွှက်ရည်ဆိုင်မှာမင်းထူးစံကို တွေ့ရသည်။ ကောင်လေးတွေအားလုံးက ကိုယ့်ကို
ကောင်လေးပဲမှတ်ထင်သိထားကြတာ ထူးတလည်မကြည့်ကြပါ။

ကိုယ့်စိတ်မှာသာ မလုံမလဲ ခံစားရတာ။

ကိုယ်က ကောင်မလေး မဟုတ်လား။

ကောင်လေးအစစ်မှ မဟုတ်ပဲ။

ကိုယ့်အကြောင်း ကိုယ်သာ အသိဆုံး။

“ဟေ့ကောင် ... ရွှေညီ၊ လာ ... ထိုင်... မင်း ဘာသောက်မလဲ၊
လွှက်ရည်လား”

ရွှေညီမလေးက ခေါင်းညိတ်သည်။

“မင်းကွာ ... နုဖတ်နေတာပဲ၊ မိန်းမချော ချောတယ်။ တစ်နေ့တခြား
ပိုလှလာတယ်။ မင်း ဘာဆေးစားတာလဲ”

မင်းထူးစံက တစ်ချက်လှမ်းပုတ်ပြီး မေး၏။

ယောကျ်ားချင်းလိုသဘောထားပြီး သူတို့က ဆက်ဆံတော့
တစ်ခါတလေအနေရကြပ်သည်။

“ရွှေညီ”

“ဟင်”

“မင်းကို မေးစရာရှိတယ်”

မင်းထူးစံက စေ့စေ့ကြည့်ပြီး မေးလာ၏။

“မေးလေ ... ဘာကိစ္စလဲ”

“မင်း အမှန်အတိုင်း ဖြေမှာလား”

ရွှေညီမလေး ဒိတ်ခနဲ ရင်ခုန်သွား၏။

မင်းထူးစံ ... သူ ... ရွှေညီမလေး၏ ဘဝမှန်ကို သိသွားပြီလား။

ရွှေညီမလေးကို မိန်းကလေး ဟုသိသွားတာနှင့် မေမေက
သည်ပတ်ဝန်းကျင်ကပြောင်းပြေးဦးမှာ။ အိမ်ပြောင်းရပေါင်းလည်း များ ပြီ။
ရွှေညီမလေးက အိမ်ပြောင်းရဦးမှာဆိုလို့ ပိပိရီရီနေခဲ့တာပါ။ သူဘယ်လို
သိသွားတာလဲ။

“ဘော်ဒါချင်းပဲကွာ မင်း မညာနဲ့”

“မညာပါဘူး”ဟု မျက်နှာပျက်ပျက်နှင့် ဆိုမိသည်။

“ကဲပါ ... မင်း သိပ်စဉ်းစားမနေပါနဲ့၊ လွှက်ရည်သောက်ပြီးမှ မေးမယ်”

မင်းထူးစံလုပ်တာကြောင့် မျိုမကျချင်တော့ပါ။

“ရွှေညီ ... မင်းအမေက ရေလည်ချောတယ်”

“ဘာ”

မင်းထူးစံက ကောက်ကာငင်ကာ ဆို၏။

“ငယ်ငယ်တုန်းက ဘယ်လောက် လှလိုက်မလဲ”

ရွှေညီမလေးက နှုတ်ဆိတ်နေ၏။

“တကယ်ပြောတာ၊ မင်းအမေက ဒီလမ်းထဲမှာအချောဆုံး အမေတစ်ယောက်ပဲ။ ဒီလမ်းထဲ တင်မဟုတ်ဘူး။ ဟိုဘက်လမ်း ဒီဘက်လမ်း လေးငါးလမ်းမှာ မင်းအမေလောက်ချောတဲ့အမေ မရှိ ဘူးကွ”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

ရွှေညီမလေးက ဘုဆတ်ဆတ် မေးလိုက်၏။

“မင်း ဂုဏ်ယူသင့်တယ်ကွ၊ ငါ့အမေဆို ဝလည်းဝ၊ ရင့်လည်းရင့်ပြီ။ ဒါပေမဲ့ ငါ့မျက်စိထဲမှာ တော့လှပါတယ်။ ငါ့အမေကိုး”

ရွှေညီမလေးက ပင့်သက်ရှိုက်သည်။

မင်းထူးစံက သဘောရိုးနှင့် ပြောနေရှာတာပါ။

တခြားအဓိပ္ပာယ် မပါ။ ကိုယ်ကသာ သံသယကြီးနေမိတာ။

“မေးလေ ... ဘာမေးမလို့လဲ”

မေးစရာရှိတာ မမေးသေးဘဲစိုက်ကြည့်နေသောအခါ ရွှေညီမလေး မျက်နှာလွှဲမိသည်။

“ဘာလဲကွာ ... မေးစရာရှိတာ မေး”

“မင်းနဲ့ ချစ်သဒ္ဒါနဲ့ ရိုးသားရဲ့ လား”

“ဘာ”

အမှတ်တမဲ့မို့ ထအော်မိသည်။

ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ။

သည်လိုမေးခွန်းကို ရွှေညီမလေး ဘယ်လိုဖြေရမလဲ။

အော်ပဲ ရယ်ရမလား။

ငိုပဲ ငိုရမလား။

ရယ်ရမလို ငိုရမလိုနှင့်လူက တမျိုးကြီးဖြစ်သွား၏။ ချစ်သဒ္ဓါကိုဘာလို့ ကြိုက်ရမှာလဲ။ မိန်းမ ချင်းဥစ္စာ။ ကြိုက်စရာလား။ လှလို့ ငေးမိတာပဲ ရှိချင်ရှိမည်။

လုံးဝ စိတ်မဝင်စားပါ။ လုံးဝ ရင်မခုန်ပါ။

ယောက်ျားလေးတစ်ယောက် စတိုင်နှင့်နေနေရပေမယ့်
ရွှေညီမလေးအတွင်းစိတ်က သိပ် မိန်းမဆန်သည်။

“မင်း စွတ်အော်မနေနဲ့၊ ဖြေလေကွာ”

မင်းထူးစံက ပတ်ဝန်းကျင်ကိုအားနာပါးနာ ဝေပဲကြည့်၏။
ဘေးစားပွဲတွေ စိတ်ဝင်စားကုန်ပြီ။

“လာကွာ ... သောက်ပြီးရင် ပြန်မယ်”

မင်းထူးစံနှင့်ရွှေညီမလေး လွှက်ရည်ဆိုင်ထဲက ထွက်လာခဲ့၏။

“မင်း ဖြေလေ”

ရွှေညီမလေးက မဖြေ။ ဖြေစရာမလိုသော မေးခွန်းကြီးကိုတကူးတက
မိုးလင်းလင်းချင်းလာ မေးသည်။

မင်းထူးစံ ... သူ ... ချစ်သဒ္ဓါကို စိတ်ဝင်စားနေပြီလား။

တော်တော်သေချာနေပြီ။ သူ့ပုံစံက အသည်းအသန်။ သင်္ကာမကင်းဖြစ်စရာရှားလို့
ရွှေညီမလေးကိုမှ ...။

“ရွှေညီ ... ဟေ့ကောင် ... ဖြေလေ”

နှုတ်ဆိတ်နေတော့ တွန်းတိုက်ပြီး မေးလာ၏။

“ရိုးရိုးသားသားပဲ”

“ဟုတ်လို့လား”

“ဟုတ်တယ်”

“သေချာတယ်နော်”

“သေချာတာပေါ့”

မင်းထူးစံက စူးစိုက်ကြည့်ပြီး ...

“မင်းညက သူ့ကိုငေးနေတယ်။ အကြာကြီးပဲ၊ မင်းဝန်ခံလား” ဟု
စွဲချက်တင်၏ ။

ရွှေညီမလေး ပြုံးမိသည်။

ချစ်သဒ္ဒါ၏ ဆံပင်ရှည်ကြီးကြောင့်ပါ။ ဆံပင်တွေ
ဖြန့်ချထားတော့ကျောပေါ်မှာအပြည့် ဝဲဖြာ ကျနေသည်။ မျက်စိထဲမှာကြည့်လို့
ကောင်းသည်။ စိတ်ထဲမှာ အားကျနေသည်။ မျက်စိထဲမှာ ကြည့်လို့ကောင်းသည်။
စိတ်ထဲမှာအားကျနေသည်။ အဲဒီ လို ဆံပင်ရှည်ကြီးထားချင်သည်။ ပိုင်ဆိုင်
ချင်သည်။ ဒါတွေ ကိုယ်ပဲသိသည်။ တခြားလူတွေ မသိနိုင်။ မင်းထူးစံ မသိနိုင်။

“ဆိတ်ဆိတ်နေတာ ဝန်ခံခြင်းတဲ့”

မင်းထူးစံက ကောက်ချက်ချသည်။

“ငေးတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဆံပင်ကို ကြည့်မိတာပါ”

ရွှေညီမလေးက ဖြေရှင်းချက်ပေးပေမယ့် လက်မခံပါ။

“ဘာကိုပဲ ငေးငေး၊ ငေးတာက ငေးတာပဲ”

“ငါ ... ဆံပင်အရှည်ကြီးမြင်ရင် ငေးနေကြပဲ”

အလျှော့မပေးချင်။။ သူ့သံသယကို မနက်ရှိုင်းစေချင်။

“ဒါဆို မင်း စိတ်မဝင်စားဘူးပေါ့”

“ပြောပြီးပြီ”

“သူ့ဘက်ကရော”

“ဘယ်သိမလဲ”

“ငါသိချင်တယ်”

သူ့ကို ဖျတ်ခနဲ တစ်ချက်ကြည့်မိ၏။

သေချာပါပြီ။ ချစ်သဒ္ဒါကို သူ ရင်ခုန်နေခဲ့ပြီ။

“သိချင်ရင် မေးကြည့်ပေါ့ကွ”

“သူ့မျက်လုံးတွေက မင်းအပေါ် ရောက်ရောက်နေသလားလို့”ဟု တစ်ဆင့်တက်လာပြန် သည်။

“ကဲ ... ငါ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

လိုရင်းပြောတာ ပိုကောင်းမည်။

မေမေ့ကို ထမင်းချိုင့်သွားပို့ရမည်။ သူ့ကြောင့် မေမေ စိတ်မတိုစေချင်။ ခဏခဏဆူလျှင် ရွှေညီမလေး စိတ်ရှုပ်သည်။ မေမေမကြိုက်တာ မလုပ်ချင်ပါ။ မေမေ့ကို စိတ်ချမ်းသာစေချင်သည်။ ဖေဖေဆီက ရစရာအကြွေးတွေအားလုံး ရွှေညီမလေးဆီကတောင်းလျှင်လည်း တောင်းပါစေ။ ကျေ ကျေနပ်နပ်ပါ မေမေ။

“ချစ်သဒ္ဒါဆီ သွားရအောင်”

“ဘယ်တော့လဲ”

“အခုပေါ့”

“ဟာ ... ငါ မလိုက်ဘူး၊ မေမေ့ဆီသွားရမှာ”

“ခဏလေးပါ ... မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံး ရင်ခုန်မခုန်၊ အကြည့်ချင်းဆုံ
မဆုံ၊ မျက်လုံးထဲက အရိပ်အယောင်... စကားအသွားအလာ... ငါ အကဲခတ်မယ်”

သည်တစ်ခါတော့ မင်းထူးစံကိုစိတ်ပျက်မိ၏။ အပိုတွေ
လျှောက်လုပ်ချင်သည်။

“ညမှသွား”

ရွှေညီမလေးက အချိန်ရွှေ့ လိုက်၏။

“အိုကေ ... ညဘက်ဆုံရအောင်၊ မင်း ချိန်းလိုက်၊ မင်းတို့ဖုန်းပြောတာ ငါ
နားထောင်မယ်”

ကြည့်ရတာ အရမ်းသံသယဝင်နေပါပြီ။ မရမက ဖုန်းဆက်ခိုင်းနေ၏။
သူ့ဖုန်းကိုထိုးပေးလာ တော့လှမ်းယူပြီး ဆက်လိုက်၏။

“ငါရှိနေတာ မသိစေနဲ့”

သူကကြိုတင် ပိတ်ပင်တားမြစ်၏။

ချစ်သဒ္ဒါ၏ ဖုန်းနံပါတ်ကို နှိပ်ရုံရှိသေး၊မင်းထူးစံက
ညီမလေးကိုလည်ပင်းနောက်ကနေ သိုင်း ဖက်ကာနားနားကပ် နားထောင်လိုက်၏။
သူ့အပြုအမူကြောင့် ဗြုန်းခနဲ ရုန်းထွက်တွန်းဖယ်မိသည်။

“ကောင်းကောင်းနေစမ်းပါ”

“ဟ ... ဘာဖြစ်တာလဲ”

မင်းထူးစံမျက်နှာ ရှက်စိတ်နှင့်ရဲတက်သွား၏။ အချင်းချင်းတွေပဲ
အသားချင်းအထိမခံချင် အောင်သည်းလွန်းတာ နားမလည်။ ကိုယ်က
‘နူ’နေလို့လား၊ညစ်ပတ်လို့လား၊ မတူမတန် စတိုင်မျိုး။

သည်ကောင် ရွှေညီတော်တော် လူပါးဝသည်။ ခံပြင်းစိတ်နှင့်

အောင့်သက်သွား၏။

ကိုယ်ကလည်း တော်ရုံလူဆို အခုလိုတရင်းတနှီး မနေ။ ရွှေညီမို့လို့သာ။
ရွှေညီက အရမ်း သန့်သည်။ ရိုးသားအေးဆေးသည်။

“ပွဲပါသွားမှာ ကျနေတာပဲကွာ”

“ငါ မနေတတ်ဘူး”

“မင်း မိန်းမရရင်ရော”

“ဒါက တစ်မျိုး၊ အခုမှ မဟုတ်သေးတာ”

မင်းထူးစံက မကျေမနပ် ကြည့်၏။

“မင်းနားမကပ်ဘဲ ဘယ်လို နားထောင်မလဲ”

“ဘာပြောရမှာလဲ ... သူ့ကို”

“ချိန်းလိုက်ပေါ့ ... ညဘက်တွေ့ရအောင်၊ ညစာ ကျွေးမယ်ပေါ့ကွာ”

“ငါ့မှာ ပိုက်ဆံမရှိဘူး”

“အေးပါ ... ငါကျွေးမှာပါ”

မင်းထူးစံက ရွှေညီမလေးကိုစပီကာဖုန်းရှိရာခေါ်ကာ
စပီကာခလုတ်ဖွင့်ကာ ပြောစေ၏။

“အဲဒါမှ တကယ် မရိုးသားတာဘဲ”

“မတတ်နိုင်ဘူး။ ငါ ... သူ့စိတ်ကို သိချင်တယ်။

သူ့သဘောထားကိုမသိဘဲ စွတ်ဝင်ရင် ငါ မှားသွားမှာပေါ့။ သိက္ခာမကျချင်ဘူး”

ဘာမှမတတ်နိုင်ဘဲ သူပြောခိုင်းသလို ပြောပေးရတော့သည်။

ချစ်သဒ္ဒါက ဘေးမှာမင်းထူးစံ ရှိတာမသိဘဲ တစ်ခုခုပြောလိုက်လျှင်ပြဿနာ။

“ချစ်သဒ္ဒါလား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကိုရွှေညီလား”

“ဟုတ်တယ်”

ချစ်သဒ္ဒါက ချက်ချင်း မှတ်မိသည်။

“ကိုရွှေညီအသံက အရမ်းတိုးတယ်။ အသံသေးသေးလေး၊ ပြီးတော့ တအားနူးညံ့တယ်။ တခြားယောက်ျားတွေနဲ့ မတူဘူး။ ပြီးတော့လုပ်ပြောသလိုမျိုး အစ်ပြီးအောနေတယ်။ ထူးခြားတဲ့ အသံ”

“အော်”

“ပြောလေ ... ဘာကိစ္စ”

“ဒီည ... ညစာကျွေးမယ်”

“အဟင်း ... တကယ်လား၊ ဘာလဲ၊ လွှက်သုပ်နဲ့ ထမင်းဖြူနဲ့ ရေနွေးကြမ်းနဲ့လား”

ဟိုတစ်ညက အဲဒီ လိုသွားစားဖြစ်ခဲ့တာကို ပြန်ပြောပြီးရယ်သည်။ ရွှေညီမလေး မျက်နှာ ပျက်သွား၏ ။ မင်းထူးစံကို ကြည့်မိသည်။ မင်းထူးစံက အဓိပ္ပာယ်ပါပါကြည့်ကာ နေ၏ ။

သည်တစ်ကွက် ဘာလို့ချန်လုပ်ထားတာလဲဆိုသည့် သဘော။ ချစ်သဒ္ဒါနှင့်ရွှေညီမလေး လွှက်သုပ်ဆိုင်သွားထိုင်တာ မင်းထူးစံမှမသိဘဲ။

“မဟုတ်ပါဘူး ... ဒီတစ်ခါ ‘ရှယ်’ ”

“ကောင်းတာပေါ့၊ ကိုရွှေညီနဲ့သွားရတာ ပျော်တယ်။ ပြီးတော့ စကားပြောရတာ လည်း ပျော် တယ်”

ချစ်သဒ္ဒါစကားတွေကြောင့် ရွှေညီမလေး မျက်နှာပျက်မိပါသည်။

မင်းထူးစံက အကုန်ကြား နေတယ်။

“ကိုထူးရော ... သူနဲ့တွေ့သေးလား”

“အင်း”

“ချစ်သဒ္ဒါကတော့ ကိုညီကို ပိုခင်တယ် သိလား”

ဟိုက် ... သွားပြီ။

ပြဿနာက တဲ့တိုးကြီး။

ရွှေညီမလေးက ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိတော့ပါ။

မသင်္ကာပါဘူးဆိုမှ ... ချစ်သဒ္ဒါက အရောက်ပို့လိုက်ပြီ။ ဖြေရှင်းလို့ရမှာ
မဟုတ်တော့ပါ။

“အိုကေ ... ည ... လာခေါ်၊ သဒ္ဒါ စောင့်နေမယ်”

“အင်း”

ရွှေညီမလေးက ဖုန်းချလိုက်ပြီး မင်းထူးစံကို လျှော့ရဲရဲ
အပြုံးနှင့် လှမ်းကြည့်၏။ သူ့မျက်နှာက အေးစက်မာကျောနေပြီး အပြုံးမရှိ။

“ချစ်သဒ္ဒါက”

“တော်ကွာ ... မကြားချင်ဘူး”

စကားစရုံရှိသေး ... မင်းထူးစံက အော်ပစ်သည်။

“မင်း ဆက်မပြောနဲ့တော့၊ အဲဒီ မိန်းမနာမည် မကြားချင်ဘူး။ မင်းလည်း
အတူတူပဲ၊ သူငယ် ချင်းအချင်းချင်း စည်းမထားဘူး”

ရွှေညီမလေးက နာရီကို တစ်ချက်ငုံ့ကြည့်ကာ ...

“ငါသွားတော့မယ်” ဟု ဆိုမိသည်။

မင်းထူးစံ ကျေနပ်အောင် မပြောအားသေးပါ။ ထုချေလွှာကို ညနေမှ တင်တော့မည်။

အခုလောက်ဆို မေမေက ကြီးလုံးတင်ဆီဖုန်းဆက်ချင် ဆက်မှာ။ မေမေဆူစရာ မဖြစ်စေ ချင်။

မင်းထူးစံက ရွှေညီမလေးကိုလှည့်မကြည့်ဘဲ ထွက်သွား၏ ။ ရွှေညီမလေးက သူလျှောက် သွားတာကို ငေးကြည့်နေမိသေး၏ ။

သူဟာ အင်မတန်ရုပ်ဖြောင့်သောယောက်ျားတစ်ယောက်ပါ။ သူ့ကို ချစ်သဒ္ဓါကဘာလို့ စိတ် မဝင်စားရမှာလဲ။ အိုက်တင်ခံနေတာပါ။ မူနေတာပါ။

ချစ်သဒ္ဓါမျက်လုံးတွေက သူ့ကိုမြင်လျှင် ကောင်းကင်ကငွေကြယ်စင်တွေလို တဖျတ်ဖျတ် လက်နေတာရွှေညီမလေးက မြင်နေရပါသည်။

ပြီးတော့ သူတို့ချင်း လိုက်ဖက်လှသည်။

စိုးရိမ်စိတ်တွေ အလကားထားနေတာ။

မင်းထူးစံကိုကျော်ပြီး ရွှေညီမလေးကိုဘာလို့ စိတ်ဝင်စားရမှာလဲ။

ရွှေညီမလေးကတော့ ချစ်သဒ္ဓါကို ခင်သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်ကသူငယ်ချင်း ငတ်နေတာပါ။

မေမေက မိန်းကလေးတွေနှင့်လည်း မခင်ရ။

ယောက်ျားလေးတွေနှင့်လည်း မခင်ရ။

နေရတာ ကျဉ်းကျပ်လွန်းသည်။

မိန်းကလေးသူငယ်ချင်းထားမိလျှင် ‘မိန်းမစိတ်တွေ ဝင်နေပြီလား ... မေမေ မကြိုက်ဘူး’ဟု တားမြစ်တတ်သည်။ ယောက်ျားလေးသူငယ်ချင်းထားမိလျှင်

‘လင်လိုချင်လို့လား’ဟုမေးတတ်တာ။

ဘယ်ဘက်မှ မလွတ်။

အဖက်ဖက်က အပြစ်မြင်တတ်သူတစ်ယောက်ပါ။ မေမေဆိုတော့ စိတ်ဆိုးလို့မရ။ နာကြည်း မရ။ မေမေအတွက် ရွှေညီမလေးက “အမျက်ဖြေဆေး” တဖြည်းဖြည်းနှင့်မေမေရင်ထဲက မျက်ရူနာ ကျင်နေတာတွေ ယုတ်လျော့သွားပါစေတော့ဟု ဆုတောင်းမိသည်။

ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ငေးနေမိပေမယ့် မင်းထူးစံကတော်တော် ဝေးသွားမှလှည့်ကြည့်၏ ။ ရွှေညီမလေးရပ်နေတာမြင်တော့ အံ့အားသင့်လျက် ပြန်လှည့်လျှောက်လာ၏ ။

“မင်း ဘာလုပ်နေတာလဲ ထမင်းချိုင့်သွားပို့ရမှာဆို”ဟု မေးလာတော့ ခေါင်းညိတ်ပြမိသည်။

“သွားတော့လေ”

“မင်း စိတ်ဆိုးလား”

“စိတ်မဆိုးပါဘူး၊ စိတ်ထဲမှာ ချဉ်နေတာ၊ စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်းနဲ့ ချဉ်နေတာ”

“မင်းထင်သလိုတော့ မဟုတ်ဘူး”

“ကောင်းပြီလေ၊ မင်းစကားတွေ နားထောင်ကြည့်ရသေးတာပေါ့”

“ငါ သဒ္ဒါကို လုံးဝ စိတ်မဝင်စားဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်ကွာ၊ စိတ်မဝင်စားလို့ ဆံပင်ကြီးငေးနေတာပေါ့။ စိတ်မဝင်စားလို့ လွှက်သုပ် ဆိုင်ငါမသိအောင် သွားထိုင်တာပေါ့။ မင်းတို့ရဲ့ ရိုးသားမှုက သနားစရာကောင်းတယ်”

လှောင်ပြောင်သရော်တာကို ငုံ့ခံလိုက်ပါသည်။ ပြောချင်သလို

ပြောပါစေ။ ကိုယ်မှ မဟုတ်တာ။ နာစရာမရှိ။ သူက အဖြစ်မှန်ကိုမသိလို့သာ
လျှောက်ပြောနေတာ။ သံသယဝင်နေတာ။

သူ့ကို သနားရမလား၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပဲ သနားရမလား ရှင်းပြလို့လည်း
မရ။

“ညနေကျမှ ဆုံမယ်”

မင်းထူးစံက ဖျတ်ခနဲပခုံးပုတ်ကာ ဆိုပါသည်။

“မင်း စဉ်းစားထား၊ ဆင်သေကို ဆိတ်သားရေနဲ့ဖုံးဖို့ ကြားလား”

သည်တစ်ခါတော့ မင်းထူးစံက ခြေလှမ်းမစ။

“မင်း သွားတော့လေ”ဟု နှင်လွှတ်၏ ။

သူ့ကိုကြည့်ရတာ ခံရခက်ပေမယ့်

သဘောထားကြီးချင်ယောင်ဆောင်နေရှာသည်။

အင်း ... မလွယ်ပါလား။

ရှေ့ဆက် ဘယ်လိုဖြစ်လာမလဲ။

“ရည်းစားလူလု အူနုကျွဲခတ်”တဲ့။

ရွှေညီမလေးကို ဒေါသစိတ်မွန်ပြီး လက်သီးနှင့်များဆွဲထိုးမှာလား

မသိနိုင်။

“ညကျရင် မင်းပဲ သဒ္ဓါ ကိုသွားတွေ့လိုက်ပါ”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... မင်းက သူရဲကောင်းကြီး ဟီးရီးကြီးပေါ့”

မင်းထူးစံတော့ ခက်နေပြီ။

အကောင်းပြောလည်း အကောင်းမထင်။

“မင်းကိုသနားပြီး လေးစားပြီး အမှတ်တွေတိုးပေးအောင်လား။ ငါက လူကြမ်းကြီးပေါ့”

ရွှေညီမလေးက ခေါင်းခါပြီး လှည့်ထွက်ခဲ့၏ ။

ဆက်မပြောချင်။

ဆက်ပြောလေ ဆက်မှားလေ ဖြစ်နေပြီ။

မင်းထူးစံက ခပ်တည်တည်ရပ်ကြည့် ကျန်ရစ်ခဲ့၏ ။ ရွှေညီမလေးက ကိုယ့်အနေအထားကို စိတ်တိုင်းမကျဖြစ်လာမိသည်။

သူများတွေလို ဒေါက်မြင့်ဖိနပ်လှလှကလေး စီးချင်သည်။

နှင်းဆီလှလှတွေလက်ထဲကိုင်ပြီး လမ်းလျှောက်ချင်သည်။ အချဉ်ထုပ်ကလေးတွေ အားပါးတရစားရင်း သူငယ်ချင်းတွေနှင့်အတင်း ပြောချင်သည်။

မိုးရွာထဲမှာထီးကလေးဆောင်းကာ ထမီကိုအရှည်ကြီးဝတ်ပြီး ထမီအနားတွေမိုးစင်စိုကာ “ဖလပ် ... ဖလပ်”နှင့်လျှောက်ချင်သည်။

ဆန္ဒတွေ ... ဆန္ဒတွေ။

ဆန္ဒနှင့်ဘဝက တစ်ထပ်တည်းမကျ။

ဆယ်ထပ်မက အထပ်နှစ်ဆယ်မက ကွာခြားနေပါသည်။

ဆန္ဒနှင့်မေမေ့ကို မဆန့်ကျင်ရက် တာ ရင်ထဲလွန်ဆွဲပြီး

မေမေ့ကိုသနားစိတ်ကသာကဲပြီး သူ့ဆန္ဒတွေအားလုံးမျိုသိပ် ကျိုးပျက်သွားခဲ့ရသည်။

ပိုပြီးဆိုးတာက ရွှေညီမလေးက ပန်းချစ်သည်။ ပန်းတွေဆိုအရမ်း မြတ်နိုးသည်။

မေမေက ဖေဖေ့ကိုစိတ်နာပြီး ယောက်ျားတွေကိုမုန်းတီးနေပေမယ့် ရွှေညီမလေးကိုတော့ မိန်းကလေးလိုနေခွင့်မပြု။ ယောက်ျားဆန်ဆန်

နေစေချင်သည်။ မေမေက ရည်းစားထားမှာ၊ ယော ကျားယူမှာကို စိုးရိမ်နေသည်။
သဘာဝကို ဟန့်တားဖို့ကြိုးစားနေတာ တစ်နေ့နေ့ မေမေနောင်တရ မှာလား။

ရွှေညီမလေးကလက်သည်းနီဆိုးခွင့်ရမည့် နေ့တစ်နေ့ကိုမျှော်လင့်
တောင့်တနေတာအမှန်။

မေမေ့အသံကြောင့် အိမ်ထဲဝင်လာသောသူ့ခြေလှမ်းတွေ
ရပ်တန့်သွားရပါသည်။

မေမေက အကြီးအကျယ်စိတ်ဆိုးပြီး ဒေါသနှင့်ဖုန်းပြောနေပါသည်။
မေမေ ဘယ်သူနှင့် စကားများနေပါလိမ့်။။ ရွှေညီမလေး မေမေ့အနားရောက်သွား၏
။

“မေမေ”

မေမေက ခေါ်၍ မကြား လှည့်မကြည့်။

“လူကြီးကို လူကြီးမှန်းမသိ။ ဂါရဝတရား နားမလည်၊ မင်း
ဘယ်လိုလူစားလဲ။ မင်း မိဘတွေ ကအဲဒီ လိုပဲ သင်ထားသလား။”

ရွှေညီမလေးက မျက်လုံးပြူးသွား၏ ။

ကိုယ့်ကြောင့်လား။ စောစောတုန်းက မေမေစိတ်ဆိုးနေတာ
ကိုယ်နှင့်မပတ်သက်ဘူးဘဲ ထင်မိတာပါ။

“အေး ... ဟုတ်တယ်၊ ငါ့သားကို မင်းမခေါ်နဲ့၊ မင်းခေါ်စရာ မလိုဘူး။
မင်းလိုရိုင်းစိုင်းတဲ့လူနဲ့ အပေါင်းအသင်းမလုပ်စေချင်ဘူး။”

ဘယ်သူများလဲ။

ဘယ်သူက မေမေ့ကိုခုလိုဒေါသဖြစ်အောင် လုပ်လိုက်တာလဲ။
ဘယ်သူမှားပြီး ဘယ်သူမှန် မှန်းမသိပေမယ့် သွေးဆူသွားရပြီ။ မေမေ့ကို
သည်လိုပြောဆိုဆက်ဆံတာ သူမကြိုက်။

မေမေဘောင်ကျဉ်းတာ သူသိတာပဲ မဟုတ်လား။ သူငယ်ချင်းတွေလည်း

သိသည်။

မေမေနှင့်ပတ်သက်ပြီး အားလုံးကို သူရှင်းပြထားပြီးသားပါ။

“မင်းမိဘတွေကို လာတိုင်မယ်။ မင်းစကားပြောတာ

သိပ်ရင့်သီးလွန်းတယ်”

မေမေက ခွပ်ကနဲ ဖုန်းချသည်။

ရွှေညီမလေးက မေမေ့ကို ကြည့်နေမိ၏ ။

“မင်းထူးစံဆိုတာ ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်မှာနေတာလဲ၊ မေမေ့ကိုပြောစမ်း”

ရွှေညီမလေး မျက်လုံးဝိုင်းသွား၏ ။

ဘုရားရေ မင်းထူးစံနဲ့ပြောနေတာလား။

“သူ့မိဘတွေနဲ့ သွားတွေ့မယ်”

“မလုပ်ပါနဲ့ မေမေ”

“စကားပြောတာ သိပ်လူပါးဝတယ်။ မခန့်လေးစားလုပ်တယ်။

ပြောပုံကိုက ရိတ်တိနဲ့သိပ် မိုက်ရိုင်းတယ်။ မေမေ မကြိုက်ဘူး”

“နောက်တစ်ခါ ဒီလိုမဖြစ်စေရပါဘူး မေမေ”

ရွှေညီမလေးက ရေခဲသေတ္တာက ရေထည့်ထားသောဖန်ချိုင့်ကလေး

ဆွဲထုတ်ကာရေတစ် ခွက် ဖန်ခွက်ထဲထည့်ယူလာ၏ ။

“ဘာမဟုတ်တာလေးကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့ မေမေ။ သူကစကားပြော

မတတ်လို့ပါ”

ရွှေညီမလေးက ဖျန်ဖြေစကားဆိုမိ၏ ။

မေမေကဒေါသဖြစ်လျှင် နေမကောင်းဖြစ်တတ်ပါသည်။ သည်လိုပဲ
စိတ်ပူမိတာပါ။

“သူနဲ့ မခေါ်နဲ့တော့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ပြောလိုက်မယ်”

ရွှေညီမလေးက မေမေ့စကားလုံးဝနားထောင်တော့မှ
မေမေကျေနပ်သွား၏ ။

သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိုက်ကာစိတ်ညစ်မိ၏ ။ မေမေကဖုန်းကိုင်လျှင်
ဘယ်သူငယ်ချင်းဖြစ်ဖြစ် ခေါ်မပေးတတ်ပါ။

“တီ ... တီ”

ခြံတံခါးရှေ့ ကားဟွန်းတီးသံကြားသောအခါ ရွှေညီမလေး
ဆတ်ခနဲဖြစ်သွား၏ ။

ရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲ စိုးရိမ်မိသည်။

ဟော ... ကြီးလုံးတင်က ဧည့်သည်ကိုခြံတံခါး ဖွင့်ပေးလိုက်ပြီ။
ဝင်လာတာက မင်းထူးစံ၏ ကားဖြစ်နေတော့ ရွှေညီမလေးအိမ်ထဲက
ပြေးထွက်လာခဲ့၏ ။ မေမေက သူ့နောက်မှာကပ်လျက် သားပါလာသည်။

“မင်းလား ... မင်းထူးစံဆိုတာ ဆင်းစမ်း ကားပေါ်က” ဟုမေမေက
ချက်ချင်းသဘောပေါက် ကာဆို၏ ။ မင်းထူးစံက မျက်မှန်ကိုနဖူးပေါ်ဆွဲတင်ပြီး
ကားထဲကဆင်းသည်။

“အန်တီကို ကျွန်တော်လာခဲ့မယ်လို့ ပြောထားပြီးသားပဲ”
ဟုပြန်ဖြေတော့ ရွှေညီမလေးမျက် နှာပျက်သွား၏ ။

“ရွှေညီ... ငါ မင်းအိမ်ကို လာလို့မရဘူးလား”

“မရဘူး... နောက်တစ်ကြိမ် မင်းဒီအိမ်ရိပ်ကို နင်းရဲနင်းကြည့်။ မင်း ဘာဖြစ်သွားမလဲဆိုတာ” ဟုမေမေက ဝင်ပြောသည်။

“ကျွန်တော်နဲ့ ရွှေညီနဲ့သူငယ်ချင်းပါ အန်တီ။
ကျွန်တော်ကမိကောင်းဖခင် သားသမီး၊ ဘာ လို့မလာခိုင်းတာလဲ။
ကျွန်တော့်မှာဘာအားနည်းချက် ချွတ်ယွင်းချက်ရှိသလဲ ပြော။ ကျွန်တော့်ကို
ရွှေညီလိုပဲ အန်တီဆုံးမလို့ရတယ်။ ကျွန်တော် နာခံမယ်။ ကျွန်တော်တို့ဘာတစ်ခုမှ
မဟုတ်တာမ လုပ်ဘူး မမှားဘူး”

မင်းထူးစံက သွေးအေးအေးနှင့်ရှင်းပြ၏ ။ လုံးဝဒေါသမပါ။
စိတ်လည်းမဆိုး။

“ငါ မကြိုက်ဘူး။ ငါ့သားကို မင်းနဲ့မခင်စေချင်ဘူး”ဟု မေမေက
အပြတ်တင်း၏ ။

“ဟာဗျာ ... အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး”

မင်းထူးစံက ရွှေညီမလေးဘက်ကို လှည့်ကြည့်လေ၏ ။ လက်နှစ်ဖက်
မြှောက်ပြသည်။

“လုပ်ဦး ရွှေညီ”

“မင်း ပြန်တော့ကွာ”

“ဟာ ... မင်းကပါ နှင်နေပါလား”

“ငါ နောက်မှ မင်းဆီလာခဲ့မယ်”

“မသွားရဘူး ... တစ်ခါတည်း ပြောပစ်လိုက်”

မေမေက သူ့ကို ဝင်ပြောသည်။

“မင်းနဲ့ငါ အဆက်အသွယ် မလုပ်တော့ဘူးကွာ”

မင်းထူးစံက အရမ်း မျက်နှာပျက်သွား၏။

ရွှေညီမလေး ခုလောက်ပြတ်သားလိမ့်မည် မထင်ခဲ့ပါ။

တစ်စက်ကလေးမှ အားမနာ။

“မေမေ မကြိုက်ရင်လည်း ငါတို့ဆက်မခင်တော့ဘူး”

သူ့စကားကြောင့် မေမေမျက်နှာကကျေနပ် ဝင်းပသွားပေမယ့်
မင်းထူးစံမျက်နှာက ရှက်ဒေါသနှင့်မည်းတက်သွား၏။

“မင်းလည်းမင်းအမေလို ဘောင်ကျဉ်းလှချည်လား။ မင်းစကားတွေက
ကလေးကလားဆန် နေပြီ။ ရွှေညီ ... မင်း ... ဟာ မဟုတ်သေးပါဘူး”

မင်းထူးစံက အရမ်းစိတ်ပျက်သွားပုံနှင့် ကားထဲပြန်တက်သည်။
ကားစက်နှိုးသည်။

ဗူးခနဲ မောင်းထွက်သွားတော့ မေမေနှင့်ရွှေညီမလေးပဲ ကျန်ရစ်၏။

“သူက ဘာလုပ်လဲ။ သူ့မိဘတွေကရော၊ သားကို
ယောက်ျားလေးလို့ပဲသိထားတာ မဟုတ် လား”ဟုမေမေ မေးလာ၏။

ရွှေညီမလေးက မဖြေချင်ဖြေချင်နှင့်ဖြေလိုက်ရပေမယ့်
စိတ်ထဲမကောင်း။ တကယ်ဆို မင်း ထူးစံကိုခင်မင်နေမိပြီ။ အဆက်အသွယ်မလုပ်ဘဲ
မနေချင်။ သူနှင့်ခင်မင်ရတာ ပျော်စရာကောင်းပါ သည်။

မေမေရှေ့မှာသာ ပြောလိုက်တာပါ။

ဒါကို တကယ်အဟုတ်ထင်သွားပြီလား မသိပါ။

“ငါပါ”

“အေး ... သိပါတယ်၊ မင်းဖုန်းနံပါတ်ကြီး ငါ့ဖုန်းမှာ ပေါ်နေသားပဲ”

မင်းထူးစံ၏ အသံက အေးတိအေးစက်ပါ။

“ငါ ... မင်းနဲ့တွေ့ချင်တယ်”

“ဟုတ်လား ... အခုဖုန်းဆက်တာ ရွှေညီလား”

သူက ရီတိတိ ပြန်မေးလာ၏ ။

“အေးအေးဆေးဆေး ပြောရအောင်”

ရွှေညီမလေးက ပြောရာပြောကြောင်း ပြောချင်တာပါ။

သူ့အမြင်စောင်းနေတာကို ရှင်းပြချင် သည်။ မေမေ့ကိုလည်း

ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ဆက်ဆံစေချင်သည်။

အထူးသဖြင့် စိတ်ဓာတ်ကောင်းသောသူငယ်ချင်းကို မဆုံးရှုံးချင်ပါ။

မင်းထူးစံ၏ စိတ်ဓာတ် ကိုရွှေညီမလေး ကြိုက်သည်။ စိတ်ဓာတ်ကောင်းသည်။

မှန်သည်။ မဟုတ်တာမလုပ်။ စေတနာဖြူ သည်။ ကူညီတတ်သည်။ သူ့စိတ် နူးညံ့ပြီး တည်ကြည်သည်။ အားလုံးထဲမှာသူ့ကို ပိုခင်မိတာက လည်း ထိုစိတ်ဓာတ်ကြောင့်ပါ။

“ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ။ ငါနဲ့မဆက်သွယ်ဘူးလို့ မင်းအမေကို

မင်းကတိပေးထားတာမေ့နေ ပြီလား”

“မမေ့ပါဘူး”

“ဒါဆို ကတိဖျက်မယ်ပေါ့”

“ဘာကတိလဲ၊ ဘာကတိမှ မပေးထားဘူး”

“ဪ... ဪ သိပြီ။ မင်းက မင်းအမေစိတ်ချမ်းသာအောင် ငါ့ကိုနှိပ်ကွက်လိုက်တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား၊ တတ်လည်းတတ်နိုင်တယ်။ အမေရှေ့ တစ်မျိုး၊ အမေကွယ်ရာတစ်မျိုး အမျိုးမျိုးပဲ”

မင်းထူးစံက မေမေရှေ့မှာသူရုံးခွဲရသမျှ ပြန်တွယ်သည်။
ကိုယ့်အပြစ်ပဲမို့ ရွှေညီမလေးက ဘာမှမပြော။ ငုံ့ခံနေလိုက်၏။

“ကဲ ... မင်း ဘယ်လိုတောင်းပန်မှာလဲ”

မာရေကျောရေ မေးလာ၏။

ရွှေညီမလေးက မင်းထူးစံအရမ်းစိတ်ဆိုးပြီး မခေါ်မပြောနေမှာကို စိတ်ပူတာပါ။

“ကျေနပ်အောင် တောင်းပန်မယ်”

“ဒါဆို သွားသောက်မယ်။ မင်းတိုက်လေ”

မဖြစ်နိုင်တာကိုမှ ရွေးပြီးတောင်းဆိုလာသည်။ ရွှေညီမလေးကို အခက်တွေ့စေခြင်း သက်သက်။

ဘယ်တုန်းကမှ ခေါ်လို့မရခဲ့ပါ။

အကြောက်အလန့် အသည်းအသန်ငြင်းတတ်စမြဲပါ။ ဒါကို မင်းထူးစံ သိပါသည်။

“မင်း မလိုက်လျောနိုင်ဘူး မဟုတ်လား”

မင်းထူးစံက သဘောပေါက်ပြီးသားလို ပြုံးသည်။

“ငါ ... သိပါတယ်”

ရွှေညီမလေးက ပင့်သက်ရှိက်မိသည်။

“ဒါလေးများ မင်းက သက်ပြင်းချရသေးလား။ ရပါတယ်ကွာ မတိုက်ရင် မသောက်ဘူး”

မင်းထူးစံက ချက်ချင်းအလျှော့ပေးသည်။

အလျှော့ပေးလွယ်သော ညီအစ်ကိုစိတ်ဓာတ်လည်း သူ့မှာရှိပါသည်။
သည်းခံစိတ်လည်း ရှိ သည်။

“ငါတို့ ကန်ဘောင်ပေါ် စွန်သွားလွှတ်ရအောင်”

“အင်း”

ရွှေညီမလေးက ချက်ချင်းလက်ခံ၏ ။ မိန်းကလေးပေမယ့် အဲဒါတော့ ဝါသနာပါသည်။

“ငါ အခုလာခေါ်မယ်”

“စောသေးတယ်”

“တစ်နေရာရာ သွားကြတာပေါ့။ မင်း ဒီနေ့
ဆိုင်မသွားရဘူးမဟုတ်လား။ ဒီလိုရက်က ရှားတယ်”

မေမေက တစ်ပတ်တစ်ရက်ဆိုင်ပိတ်ပေမယ့်
ရွှေညီမလေးကိုတစ်နေ့ကုန်အပြင်ထွက်လည် တာမျိုး မကြိုက်ပါ။ မေမေ
မသိအောင်အသာကလေး ခိုးဆက်ရတာ ။

“အပြင်ခဏနော်” ဟု မနည်းခွင့်တောင်းရမှာ။

ဖုန်းချပြီးနောက် ရွှေညီမလေးကအကြောင်းရှာသည် ဘယ်လိုပြောရမလဲ
ဆိုတာကို။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ညခုနစ်နာရီကတော့ ထိုးမှာပါပဲ။ မေမေက

ခုနစ်နာရီကိုဂိတ်ထားပြီး အိမ် ပြန်ဝင်စေချင်သည်။ အိမ်ပြန်နောက်ကျတာကို လက်မခံ။

“ဘယ်သူနဲ့ ပြောတာလဲ”

မေမေမေးလိုက်တာကြောင့် ရွှေညီမလေးမျက်လုံးဝိုင်းသွား၏ ။

ဖုန်းပြောနေတာ မေမေကြား သွားပြီ။

“ဟိုကောင်လေး မဟုတ်လား”

ရွှေညီမလေးက ခေါင်းငုံ့ပြီး မပွင့်တပွင့်ဖြေသည်။

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါက ဘာစတိုက်လဲ။ ကိုယ့်ပုံကိုယ်လည်း ကြည့်ဦး။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်လို မူနဲ့နေတာ ပဲ”

“ဟင် ...”

မေမေ့စကားကို ဘယ်လိုပြန်ပြောရမှန်းပင် မသိတော့ပါ။

ရွှေညီမလေးက မိန်းကလေးမ ဟုတ်လို့လား။ ယောက်ျားလေးမှ မဟုတ်ဘဲ။

ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ယောက်ျားလေးနှင့်တူမှာလဲ။

မေမေတော့ ခက်နေပါပြီ။

“ဘယ်သွားကြမလို့လဲ”

“ဒီနားလေးပါ”

“ဒီနား ... ဒီနားဆိုတာ ဘယ်နေရာလဲ”

မေမေက တိတိကျကျမေးသည်။ မဖြေချင်ပါ။ လွှတ်မှာလည်း မဟုတ်။

မေးပြီးဖြေပြီးလည်း အကျိုးမရှိ။

“မသွားတော့ဘူး”

မေမေက ရွှေညီမလေးကို စူးစိုက်ကြည့်သည်။

“ဒါလေးဖြေရမှာ ဝန်လေးနေသလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ဖြေလည်း သွားရမှာမှ မဟုတ်ဘဲ”

ရွှေညီမလေးက မေမေအနားမှ လှည့်ထွက်လာခဲ့၏ ။

“ဘယ်သွားမှာလဲ။ ဘယ်လောက်ကြာမှာလဲ ပြောခဲ့”

မေမေက ပြတ်ပြတ်မေးသည်။

ပြောခဲ့ဆိုတော့ ပြောပြီးသွားဆိုသည့် အဓိပ္ပာယ်။

“ကန်ဘောင်ပေါ်မှာ စွန်သွားလွှတ်မလို့”

ဝမ်းသာအားရ ဖြေမိသည်။

“မိုးမချုပ်စေနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

ရွှေညီမလေးက ဂျင်းဘောင်းဘီရှည်ပြေးလဲသည်။

တီရှပ်အနီကလေးနှင့်အပေါ်က ရှပ်အ ကျိုတစ်ထည် ထပ်ဝတ်၏ ။

ဦးထုပ်ကလေးဆောင်းလိုက်တော့ အားလုံးပြည့်စုံသွားပြီ။ မေမေခွင့်ပြု

တာမို့သွားရမှာ ပိုပျော်မိသည်။ ဘာစိတ်ကူးပေါက်ပြီး

မင်းထူးစံနှင့်သွားခွင့်ပြုပါလိမ့်။ တစ်ခါတလေ မေမေက

မထင်မှတ်တာတွေလုပ်တတ်သည်။ ခန့်မှန်း၍ မရပါ။

“ကြီးကြီး”

“ဟင်”

“သားကို အဲဒီ ကောင်လေးနဲ့ကျွန်မ စိတ်ချတယ်”

“ကောင်လေးက ရိုးပါတယ်”

“ဒါပေမဲ့”

ဒေါ်တင့်တင့်ဇော်က စဉ်းစဉ်းစားစားနှင့် ...

“သူတို့ရုပ်ချင်း အရမ်းဆင်တယ်နော်”ဟု ဆိုသောအခါ ကြီးလုံးတင်က...

“ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ် မောင်နှမအတိုင်းပဲ”ဟု ပြောလာ၏။

ဒေါ်တင့်တင့်ဇော် မျက်နှာပျက်မိသည်။

“နာမည်ချင်းဆင်ရင်၊ ဒါမှမဟုတ် ရုပ်ချင်းဆင်ရင် ညားတတ်တယ်တဲ့”

ကြီးလုံးတင်က ဘာမှပြန်မပြော။ ဒေါ်တင့်တင့်ဇော် စိုးရိမ်ပူပန်စိတ်ကို နားလည်သဘော ပေါက်သွားခဲ့ပြီ။ သည်လိုမှန်းသိလျှင်စောစောက သူ့စကားကို မထောက်ခံခဲ့။

“ရုပ်ချင်း မဆင်ပါဘူး”ဟု ပြောမိဦးမှာ။

“ကျွန်မတို့ အိမ်ပြောင်းရင် ကောင်းမလား”

ဖြစ်လာပြီ။ သည်ကိစ္စက ဒေါ်တင့်တင့်ဇော်၏ မဟာပြဿနာ။ တကယ်တော့ရွှေညီမလေးအ ပေါ်အချစ်လွန်ကဲပြီး စိတ်မချဖြစ်နေတာပါ။ သူ့ဘဝထဲက ထွက်သွားမှာစိုးရိမ်နေတာ။ ယောက်ျား တွေမကောင်းဘူးဟု သူ့ခင်ပွန်းအပေါ် နာကြည်းနေတာကြောင့်လည်း ဖြစ်လိမ့်မည်။

“အင်း ... ကျွန်မတိုက်ခန်း ငှားကြည့်ဦးမယ်”

ကြီးလုံးတင်က ဘာမှထပ်မပြော။ သိနေပြီးသားပါ။ ရွှေညီမလေးကြောင့် အိမ်ပြောင်းရပေါင်း လည်းများပါပြီ။

မင်းထူးစံက ကားစောင့်နေရင်းငြိမ်ကျသွားသော ရွှေညီကိုလှည့်ကြည့်၏

။

သူ့အမေကို ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်ဝေဖန်လိုက်တော့ သည်ကောင်နာသွားပြီ။

စကားပင် ခွန်းတုံ့မ ပြန်။

“ဘာလဲ ... မင်းက ငါလွန်တယ်ထင်လို့လား”

ရွှေညီမလေးက ရှေ့ တည့်တည့်ကြည့်ကာ

ဝေ့တက်လာသောမျက်ရည်တွေ ထိန်းပစ်၏ ။ ထိုမျက်ရည်တွေကို မင်းထူးစံ
မမြင်စေချင်။

“ပြောလေကွာ”

မင်းထူးစံက မျက်နှာကိုမိမိရရ တစ်ချက်ကြည့်ပြီး အံ့သြသွား၏ ။

“ဟာ ... မင်းက ဒါလေးနဲ့မျက်ရည်တွေ ဘာတွေလည်လို့ပါလား။

နုလှချည်လား”

မယုံနိုင်အောင်ပင်ဖြစ်ကာ ကားကို ထိုးရပ်လိုက်၏ ။

“ဆောရီး ... ဆောရီး၊ ငါ့စကားလွန်သွားရင် တောင်းပန်ပါတယ်ကွာ ...

မင်းကလည်း”

ရွှေညီမလေးက ကူရှင်ကိုမှီချလိုက်၏ ။

“မင်းမကြိုက်ရင် မပြောတော့ပါဘူးကွာ။ မင်းအမေကို

ငါကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဆက်ဆံပါ့ မယ်”

“ဟူး”ကနဲ မင်းထူးစံကလေးပူတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်၏။

“ငါ့အမေက သူ့စကားနားမထောင်ရင် ငါ့ကိုဒေါသဖြစ်ရင် နေမကောင်းဖြစ်တတ်တယ်”ဟု ရွှေညီမလေးက ပြောပြသည်။

“ဟုတ်လား၊ မင်းကို အညှာကိုင်ထားတာပေါ့”

“သူ မကြိုက်တာလုပ်ရင် အိမ်ထပ်ပြောင်းရမှာ”

“ဟာ ... တစ်မျိုးကြီးပါလား”

မင်းထူးစံက ပါးစပ်ကြီးဟပြီး အံ့သြနေပါသည်။ ပြီးတော့စကားမစပ် ကောက်ကာငင်ကာနှင့် ...

“အင်္ကျီ နှစ်ထပ်ကြီး မအိုက်ဘူးလား။ ဒါမျိုး စွပ်ကျယ်ပါတယ်။ နောက်ခန်းကအိတ်ထဲမှာ လဲ လိုက်ပါလား”ဟုဆိုတာမို့ ရွှေညီမလေးဝုန်းခနဲ လန့်သွားမိ၏။

“ငါတို့ ရေဝင်ကူးရအောင်”

“မကူးချင်ပါဘူး”

“စွပ်ကျယ်လဲလိုက်လေ”

“ရတယ်”

ဟန်မပျက်ထိန်းကာပြောရပေမယ့် ရင်ထဲမှာတော့ ဘောင်ဘင်ခတ်အောင်ပူပန်သွား၏။

“ငါနဲ့ ဆင်တူဝတ်ရအောင်”

“မဝတ်ချင်ပါဘူး”

“ရေကူးမယ်လေကွာ”

“ငါ ရေကြောက်တယ်။ ပြီးတော့ ရေမသန့်ရင် မဆင်းချင်ဘူး”

“တစ်မျိုးကြီးပါလား”

ရွှေညီမလေးက ဇွတ်ငြင်းတာမို့ ရေကူးမည့်အစီအစဉ်ကို ဖျက်လိုက်ရပါသည်။ ရွှေညီမလေး ကပြန်မဖြေဘဲ စွန်ကိုသဲကြီးမဲကြီး တင်နေလိုက်၏ ။

“တော်တော် ပျော့တာဘဲ။ ပေး ... ငါ ဝိုင်းတင်ပေးမယ်” ဟု ဆိုကာ ရစ်ဘီးကိုထားသော ရွှေညီမလေး၏ လက်နှစ်ဖက်ကို အပေါ်ကအုပ်မိုးကိုင်ပြီး တင်ပေး၏ ။

သူ့ရင်ခွင်ကျယ်ထဲ လုံးလုံးလျားလျားရောက်နေသော အဖြစ်ကို ခံနိုင်ရည်မရှိဘဲ ရုန်းထွက်မိသည်။

“ငါ့ဟာငါ တင်တတ်ပါတယ်”

မင်းထူးစံက စွန်ကိုပဲမော့ကြည့်ကာ ရွှေညီမလေး၏ ရှက်လန့်သွားသော အဖြစ်ကို မသိရှာ။

“ဟာ ... ဟေ့... ဟေ့ ... သွားပြီ။ အခုမှတင်လိုက်တာ ပါသွားပြီ။ သူများဖြတ်သွားပြီ။ ဟိုအ နက်ကောင် ဖြတ်သွားတာ၊ တွေ့မယ်။ တစ်ကောင် ပြန်တင်မယ်၊ ငါ ဒီကောင်ကို ငါ ဖိုက်ပြမယ်”

ရွှေညီမလေးက သူ့စွန်လွှတ်နေတာကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ စွပ်ကျယ် နက်ပြာလေးနှင့်ခူး ဆစ်ဖုံးဘောင်းဘီအရှည်အပွကလေးနှင့်ရှိရင်းစွဲ အသက်ထက် ပိုငယ်နေသယောင် ထင်ရသော သူ့ မျက်နှာနုနုသည် သောကကိုကြာရှည်မထားတတ်ဘဲ ပျော်ပျော်နေတတ်တာ ပေါ်လွင်နေပါသည်။

ရွှေညီမလေးလိုမဟုတ်ဘဲ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးသက်သောင့်သက်သာနှင့်

ပျော်စရာကောင်းသော ဘဝကိုတစ်ရက်ပြီး တစ်ရက်ပိုင်ဆိုင် ကျော်ဖြတ်နေသူပါ။

အားကျလိုက်တာ ... သူများဘဝတွေ။

“လာလေကွာ ... လာ ... လွတ်”

“လက်ညောင်းနေပြီ”

“ဟ ... စွန့်လွှတ်တာပဲ၊ ဇွဲရှိရမှာပေါ့”

ရွှေညီမလေးက ထပ်မလွှတ်တော့ဘဲ ထိုင်နေ၏ ။

စွန့်လွှတ်ပြီးသောအခါ မင်းထူးစံက...

“ငါ မရတော့ဘူး”ဟု ဆိုပါသည်။

သူ့မျက်နှာကိုကြည့်ကာ ရွှေညီမလေး နားလည်လိုက်၏ ။

“သွားလေ ... ငါ ဒီကပဲ စောင့်မယ်”

“မင်း နေနိုင်လှချည်လား”

မင်းထူးစံက အံ့သြနေပြန်သည်။

“ငါ အပြင်အိမ်သာတွေ ဘယ်တော့မှမဝင်ဘူး”

“ဟုတ်လား”

“ငါ ရွံတယ်”

“ဟေ”

“ငါက အသန့်အပြန့် ကြိုက်တယ်”

အော် ... မကြုံဖူးသေးလို့ပါ။ ဒါမျိုးက လွယ်ထားလို့မှ မရတာ ။

မလွဲမရှောင်သာဆိုတာ ရှိ တယ်”

ရွှေညီမလေးက ဘာမှ ထပ်မပြောပါ။

ယောက်ျားလေးအိမ်သာထဲမှ ကိုယ်ဝင်လို့မဖြစ်တာ ကိုယ်ပဲသိပါသည်။
ကိုယ်ပုံစံကမိန်းက လေးဘက်လည်း ဝင်လို့မရ။ တော်တော် ခွကျလှသည်။

“လာပါ ... ငါနဲ့ အဖော်လိုက်ခဲ့”

“ဟာ ... မလိုက်ပါဘူး”

“မင်း တော်တော် ဇီဇာကြောင်တဲ့ကောင်”ဟု ဝေဖန်၏ ။
စိတ်ပျက်ပျက်နှင့်လှည့်ထွက်သွားမှ ရွှေညီမလေး ပင့်သက်ရှိက်မိသည်။

ဇွတ်ခေါ်နေလျှင် စကားများရတော့မှာ။

တစ်လှမ်းချင်းလျှောက်ကာ ဟိုမရောက်သည်မရောက်
ကိုယ့်ဘဝကိုစဉ်းစားပြီး စိတ်ပျက်မိ ၏ ။

ဘယ်လိုများ ရှေ့ ဆက်သွားရမလဲ။

သည်အတိုင်းကြီးတော့ အဆင်မပြေ။

“လာ ... အကြော်သွားစားရအောင်”

ငေးငေးဝိုင်းဝိုင်းရှိသောသူငယ်ချင်းကို မင်းထူးစံက အားမရဖြစ်မိသည်။

“ရွှေညီ”

“ဟင်”

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး”

“မင်းနဲ့သွားရတာ ပျင်းခြောက်ခြောက်ကြီးကွာ”

“ဟုတ်လား”

ရွှေညီမလေးက သေချာအောင်ထပ်မေးသည်။

ဘယ်လိုဖြစ်ရတာ ပါလိမ့်။

ကိုယ်ကတော့ သူနှင့်သွားရတာ သိပ်သာယာသည်။ သိပ်ကျေနပ်သည်။
ကျန်တာတွေအား လုံးမေ့နေမိသည်။ သူ့ဘက်ကတော့ ဒီလိုမဟုတ်ပါလား။

“ညကျရင် ချစ်သဒ္ဒါတို့အိမ်ရှေ့ ဂစ်တာသွားတီးရအောင်။ ကိုဦးတို့
ဗလတို့ပါခေါ်ပြီး”

“သွားလေ”

“မင်းလိုက်ခဲ့မယ် မဟုတ်လား”

“မလိုက်တော့ဘူး”

“ဘာလို့လဲ”

“မေမေက ညဘက်ထပ်ထွက်ရင် ကြိုက်မှာမဟုတ်တော့ဘူး”

“လာပြန်ပြီ”

မင်းထူးစံက စိတ်ညစ်လာသလို တစ်ဘက်လှည့်သွား၏ ။

“မင်းပဲ ငါ့အမေကို နားလည်ပေးမယ်ဆို”

“အေးကွာ ... ထားတော့၊ ရတယ်”

သူ့စကားနှင့်သူမို့ ဘာမှမတတ်နိုင်ပါ။

ရွှေညီမလေးက ရယ်မိသည်။

“ဒီညမလိုက်နိုင်ရင် မနက်ဖြန်ည”

လက်မလျှော့သေးပဲ ထပ်ခေါ်ပါသည်။

“အေးပါကွာ၊ အဆင်ပြေရင် လိုက်မယ်”

“ချစ်သဒ္ဒါဆီဆိုတော့ မင်းလိုက်ချင်တယ် မဟုတ်လား”ဟု

သံသယနှင့်မေးပြန်သည်။

မဖြေရှင်းချင်တော့ပါ။ တဖြည်းဖြည်းနှင့်သူသိလာမှာ မလွဲမသွေပါ။

အခုလောလောဆယ် တော့သူက မနာလိုကြီးဖြစ်နေသည်။

ချစ်သဒ္ဓါတခြားလူနောက်ပါသွားမှာ အရမ်းကြောက်နေသည်။
